

Brysselerkonventionens Fornyelse.

Af

Cand. polit. **Helge Smith.**

Efter næsten et Aars indviklede og besværlige Forhandlinger mellem Diplomaterne, i den permanente Sukkerkommission i Bryssel og i de forskellige Parlamenter er Brysselerkonventionen af $\frac{5}{3}$ 1902 i en noget ændret Skikkelse bleven fornyet for et Tidsrum af fem Aar fra $\frac{1}{9}$ 1908 at regne, dog saaledes at den under visse Omstændigheder kan opsiges allerede efter tre Aars Forløb. Desuden tiltræder Rusland Konventionen fra $\frac{1}{9}$ 1908 under særlige Betingelser; men samtidig er Unionens Styrke indadtil utvivlsomt svækket paa Grund af Konventionens ændrede Indhold. Ikke desto mindre er den endnu en af de betydningsfuldeste og interessanteste internationale økonomisk-politiske Overenskomster, der eksisterer.

Konventionen af $\frac{5}{3}$ 1902 havde sin væsentligste Betydning i, at den afskaffede Præmiesystemet, det tveæggede Sværd, hvormed de sukkerproducerende Lande bekæmpede hverandre. Overenskomsterne af $\frac{28}{8}$ 1907, hvorved 1902-Konventionen fornyedes mellem de gamle Konventionslande,

og af ¹⁹/₁₂ 1907, hvorved Rusland indtraadte i Unionen, lempet det strænge Forbud mod Præmiesystemet, men begrænser dog stadig dets Anvendelse stærkt i Forhold til Tiden før ¹/₉ 1903.

Æren for Tilblivelsen af Brysselerkonventionen af 1902 tillægges med Rette England. Den Magt, som har givet Anledning til den nu gennemførte Ændring i Konventionen, er ligeledes England. Den engelske Regerings forskellige Stilling i 1902 og 1907 hænger paa det nøjeste sammen med det politiske Systemskifte i 1905, da det liberale frihandelsvenlige Ministerium Campbell-Bannermann kom til Roret, og i 1906, da Valgene skaffede den nye Regering en overvældende Majoritet i Underhuset. Englands Optræden paa Sukkerkonferencen i 1901 og 1902 var dikteret af Hensyn til de britisk-vestindiske Koloniers og det forenede Kongeriges Sukkerraffinerings-Industris Interesse. Konventionen betegnes af Professor Scharling som »et utvivlsomt Udslag af en forandret engelsk Toldpolitik . . . , et Varsel om, at Frihandelspolitikken ikke mere er det ubestridte og ukrænkelige Evangelium for England, som man hidtil har været tilbøjelig til at tro«^{*)}. Cobden-Klubben bekæmpede Konventionen som det første Skridt paa Protektionismens Bane; men Regeringen førte den dog gennem Parlamentet uden at møde større Modstand, for en Del fordi man ikke dér var fuldt ud klar over dens Rækkevidde.

Medens den konservative Regering i 1901 og 1902 i Instruktionerne til sine befuldmægtigede paa Sukkerkonferencen betonedede de vestindiske Koloniers og

^{*)} Will. Scharling: »Handels- og Toldpolitik« S. 668.

den engelske Raffineringsindustri's Interesser, var det i 1907 de engelske Forbrugeres — deriblandt ogsaa de sukkerforbrugende Industri's — Interesser, som laa den liberale Regering paa Sinde. I den Skrivelse, hvori den engelske Udenrigsminister den 1/6 1907 underrettede de andre Unionslandes Regeringer om Englands Stilling til Konventionen efter 1/9 1908, hedder det herom: »Hans Majestæts Regering er kommen til den bestemte Erkendelse, at den Indskrænkning, der som Følge af Indførselsforbud eller Anvendelse af Differentialtold bestaar i de Kilder, fra hvilke det forenede Kongerige kan indføre Sukker, er uforenelig med dens Politik og med de britiske Sukkerkonsumenter's og -fabrikanter's Interesser. Regeringen vil som Følge heraf ikke kunne anvende den Bestemmelse i Konventionen, som forpligter den til at lægge Straffetold paa det Sukker, der af den permanente Kommission erklæres for præmieret«. Paa den anden Side erklærede den engelske Regering, at den paa ingen Maade ønskede Genindførelsen af Sukkerpræmier og Sukkertruster eller -karteller, der er Følger af den høje Beskyttelsestold, som Konventionen forbyder. Lige saa lidt havde Regeringen til Hensigt selv at indføre Præmier for Produktion af Sukker i eller Udførsel af Sukker fra det forenede Kongerige og dets sukkerproducerende Kolonier. Endelig fralagde den sig alle Planer om at behandle Rørsukker gunstigere end Roesukker i Kongeriget eller Kolonierne, eller at behandle Kolonialsukkeret gunstigere end Sukker fra Unionslandene.

England stillede det som en Betingelse for overhovedet at deltage i Unionen udover 1/9 1908, at det

blev fritaget for Forpligtelsen til at anvende Konventionens Straffebestemmelser, men erklærede sig paa den anden Side villigt til at gaa med, naar blot denne Forpligtelse bortfaldt.

Man saa allerede i den Omstændighed, at England paa et saa forholdsvis tidligt Tidspunkt underrettede de andre Unionsmagter om sin Stilling, et Bevis for, at det virkelig ønskede en fornyet Overenskomst med Kontinentets Stater. Saafernt en Omordning af Konventionens Bestemmelser ikke kom i Stand, vilde England benytte sig af sin Ret til inden $\frac{1}{9}$ 1907 at opsiges Konventionen fra $\frac{1}{9}$ 1908. Det gjaldt altsaa om at benytte de mellemliggende tre Maaneder til at skabe et nyt Grundlag for Sukkerunionen —, hvis det overhovedet var muligt. Englands Udtræden vilde nemlig efter al Sandsynlighed have medført Unionens fuldstændige Sprængning. Et af Hovedformaalene med Konventionen af 1902 var for Fastlandsstaterne netop at bevare det engelske Sukkermarked for Unionslandene, hvilket ogsaa var opnaaet, da England ganske simpelt havde forbudt Indførsel af Sukker fra de præmierende Lande. Hvis det engelske Marked nu blev aabnet for uindskrænket Tilførsel af præmieret Sukker, vilde Unionen miste sin Værdi for de andre Deltagere i den. Særlig Indførselen af Sukker fra Rusland til England kom her i Betragtning.

De to Tappe, hvorefter Forhandlingerne i de følgende Maaneder kom til at dreje sig, var derfor det engelske Marked og den russiske Sukker-eksport.

Hverken i Storbritannien eller Irland har Røesukkerfabrikationen slaaet Rod, og Koloniernes Rørsukker-

produktion spiller paa Grund af Toldforholdene ingen Rolle som indenlandsk Sukkerproduktion; Rør- og Røesukker kæmper under lige Kaar om Markedet. Derimod har England som bekendt en stor Sukkervare-industri, og denne i Forbindelse med den almindelige Velstand gør Landet til det stærkest sukkerforbrugende i hele Verden. Det gennemsnitlige Sukkerforbrug var efter F. O. Liechts Opgivelser i Aaret 19⁰⁶/₀₇:

i England.....	42,41	Kilogram pr. Individ	
- Nordamerika	36,02	—	—
- Danmark	33,42	—	—
- Schweiz.....	25,05	—	—
- Sverige-Norge	21,72	—	—
- Holland.....	18,78	—	—
- Tyskland	18,56	—	—
- Frankrig.....	16,05	—	—
- Italien.....	3,46	—	—

Efter den engelske Statistik giver nedenstaaende Tabel en Oversigt over den engelske Sukkerindførsel i det sidste Tiaar. Tallene angiver Indførselen i 1000 Centweights (1 Cwt. = 50,803 kilogr.):

Kalenderaar	Fra Tyskland	Fra Frankrig	Fra Holland	Fra Belgien	Fra Ostr.-Ungarn	Fra Rusland	Fra Danmark	Ialt fra alle Lande
1897....	14,503	5,924	1,949	1,925	60	157	94	29,383
1898....	17,065	4,297	2,635	1,955	142	148	58	31,213
1899....	16,909	5,212	2,722	2,334	320	115	49	30,930
1900....	15,080	9,067	2,706	2,675	295	82	49	32,483
1901....	17,642	8,763	2,918	2,169	81	4	39	34,644
1902....	20,070	3,975	2,724	816	423	6	0,3	31,586
1903....	20,176	1,455	2,415	826	2,524	103	42	31,236
1904....	17,366	3,124	3,917	1,551	924	0	0	32,289
1905....	15,680	3,168	1,981	1,368	546	0	0	29,352
1906....	21,275	2,500	3,353	1,812	246	0	0	33,354

I Kalenderaaret 1906 udgjorde Englands samlede Sukkerindførsel ca. 1,700,000 Tons, medens Verdensproduktionen af Røesukker i Driftsaaret 19^{05/06} anslaaes til ca. 7 Millioner Tons og Rørsukkerproduktionen til ca. 4,500,000 Tons.

Af den engelske Sukkerindførsel i

Kalenderaaret 1900 var 59 Procent raffineret Sukker

—	1901	—	61	—	—	—
—	1902	—	58	—	—	—
—	1903	—	60	—	—	—
—	1904	—	55	—	—	—
—	1905	—	50	—	—	—
—	1906	—	54	—	—	—

Det raffinerede Sukker stammede hovedsagelig fra røesukkerproducerende Lande, og Haand i Haand med den utvivlsomme Fremgang, Brysselerkonventionen har skaffet de engelske Raffinaderier (jvfr. Tilbagegangen i Raffinadeindførselen iflg. ovenstaaende Tabel), gaar en Fremgang for Rørsukkeret paa det engelske Marked. Af det til England indførte Raasukker kom i

Kalenderaaret 1900 19 Procent fra Rørsukkerlande

—	1901	23	—	—	—
—	1902	27	—	—	—
—	1903	29	—	—	—
—	1904	37	—	—	—
—	1905	43	—	—	—
—	1906	27	—	—	—

Denne Fremgang for Rørsukkeret er dog i mindre Grad kommen de engelske Kolonier end andre Rørsukkerlande til Gode. Af Rørsukkerindførselen kom i

Kalenderaaret	1900	55	Procent fra britiske Kolonier
—	1901	51	—
—	1902	51	—
—	1903	35	—
—	1904	33	—
—	1905	29	—
—	1906	42	—

Ganske vist betyder denne forholdsmæssige Nedgang ikke en tilsvarende absolut Nedgang i Koloniernes Deltagelse i Moderlandets Forsyning med Sukker; men den har dog utvivlsomt været et Moment, der har medvirket til, at England i 1907 indtog en anden Holdning overfor Brysselerkonventionen end i 1902.

Det russiske Sukker var den Konkurrent, som Fastlandets Unionsstater og da navnlig Tyskland frygtede at møde paa det engelske Marked, naar den gamle Konvention ophørte at være gældende. Den tyske Regering beregnede i den Fremstilling af Konventionsforholdene, den i Vinter forelagde Rigsdagen*), at der den $1/9$ 1907 paa Grund af Overproduktion og de Skranker, Brysselerkonventionen har sat for Udførselen, i Rusland vilde være ophobet ca. 300,000 Tons Sukker bestemt for Udførsel; pr. $1/9$ 1908 ansloges Mængden til ca. 500,000 Tons. Dette betydelige Forraad vilde tillige med et aarligt Overskud af ca. 100,000 Tons fra $1/9$ 1908 kunne oversvømme det engelske Marked. Regeringen regnede med, at Rusland i Tiden fra $1/9$ 1908 til $31/8$ 1913 kunde præstere en Udførselsmængde af ialt $1\frac{1}{4}$ Million Tons, hvoraf 0,65 Millioner vilde staa til Raadighed i Driftsaaret $1908/09$ og kunne fremkalde et alvorligt Tryk paa Verdensmarkedets

*) »Denkschrift« af $21/1$ 08 til Rigsdagen.

Priser. Den tyske Regering og den tyske Sukkerindustri's Repræsentanter regner med en stærk Udvikling af den russiske Sukkerproduktion.

Et noget andet Syn paa Forholdene møder man i England, hvor Regeringen er af den Mening, at Rusland næppe vil kunne udnytte det aarlige Maksimum af 200,000 Tons, der ved Konventionen af $10/12$ 1907 er sat for dets Udførsel til Vesteuropa. I de sidste 10 Aar før 1903 havde Rusland gennemsnitlig en Eksport af 40,000 Tons til England.

En sagkyndig Fremstilling af den russiske Sukkerindustri's Konkurrencedygtighed er givet af den belgiske Sukkerstatistiker Fr. Sachs.*) Han beregner Maksimum af den russiske Præmie for Tiden til 7 Mark pr. 100 Kilogram hvidt Krystalsukker (det saakaldte Sandsukker), for Raasukker til 6 Mark. Imidlertid er Verdensmarkedets Pris saa meget lavere end den russiske (af Regeringen fastsatte) Indlandspris, at man i Rusland kun tænker paa at eksportere til Vesteuropa, naar uforudsete Omstændigheder (som f. Eks. usædvanlig stor Høst) tvinger dertil; »thi al Eksport ved normale Priser er ubetinget tabbringende«. Sachs paaviser, at den russiske Sukkerindustri absolut ikke er nogen farlig Konkurrent til den vesteuropæiske, først og fremmest paa Grund af de høje Transportomkostninger. Den Overproduktion, hvorunder den russiske Sukkerindustri i Øjeblikket lider, er dels en Følge af usædvanlig stor Høst i det sidste Par Aar, dels af Sukkerskattelovens Bestemmelser om de enkelte Fabrikkers Normalproduktion, som hvert Aar maa

*) »Die deutsche Zuckerindustrie« for $21/2$ 1908 S. 193.

naas for ikke at blive nedsat. I de sidste syv Aar er Antallet af Sukkerfabrikker i Rusland kun forøget med 3 — til 281, og selv om Sukkerproduktionen i det sidste Par Aar er steget stærkt, skyldes det ikke nogen virkelig Forbedring i Produktionen, men mere tilfældige Omstændigheder.

Efterat England havde truet de andre Konventionslande med at trække sig tilbage fra Sukkerunionen, hvis det ikke blev fritaget for at straffe præmieret Sukker, mødtes de tyske, østerrigske, ungarske og franske Medlemmer af den permanente Sukkerkommission i Paris for at drøfte Stillingen. Der var Enighed om, at man hellere maatte genoprette Præmiesystemet i de respektive Lande end give efter for Englands Forlangende, — hvis Rusland ikke kom ind under Konventionen. Det engelske Marked vilde ellers blive oversvømmet af præmieret russisk Sukker og gaa tabt for Fastlandets Sukkerindustrier; men man saa hellere, at Konventionen gik i Stykker end, at det engelske Sukkermarked gik tabt.

Førend man optog Forhandlingerne med England, gjaldt det derfor om at blive klar over Ruslands Holdning. Man forsøgte at faa den russiske Regering til at indtræde i Sukkerunionen og opgive Præmiesystemet — men forgæves. Sukkerunionens Sprængning syntes derefter uundgaaelig. Imidlertid lykkedes det at opnaa Enighed mellem de interesserede Regeringer om at foreslaa Rusland Indtræden i Unionen, saaledes at det beholdt sit Told- og Fiskalsystem uforandret, men gik ind paa en Begrænsning af Sukkerudførselen. Paa dette Grundlag var Rusland villigt til at forhandle, og

Meddelelsen herom paa den permanente Sukkerkommissions Møder i Juli 1907 førte til Overenskomsten med England af $28/8$ s. A.

Den permanente Sukkerkommission, der af de respektive Regeringer var bleven udstyret med Myndighed til at forhandle om Konventionens Fornyelse, begyndte sine Møder den $25/7$ og afsluttede dem den $27/7$ med at vedtage et Forslag til en Tillægskonvention. Forslaget, der blev undertegnet af Magterne den $28/8$, indeholdt tre Artikler og var ledsaget af en Slutprotokol.

I Artikel I i Tillægskonventionen forpligter de kontraherende Stater sig til at opretholde Konventionen af $5/3$ 1902 i en ny Periode paa fem Aar, der løber fra $1/9$ 1908: »Dog skal det staa enhver af dem frit fra $1/9$ 1911 med ét Aars Opsigelsesfrist at træde tilbage, hvis den permanente Kommission i det sidste Møde, der afholdes inden $1/9$ 1910, har fastslaaet, at Omstændighederne anbefaler at give de kontraherende Stater Lejlighed dertil.«

Artikel II indeholder Hovedbestemmelsen om Englands Fritagelse for at lægge Straffetold paa præmieret Sukker; den lyder saaledes: »Afvigende fra Artikel I skal Storbritannien fra $1/9$ 1908 være fritaget for den i Artikel IV i Konventionen (af 1902) nævnte Forpligtelse. — Fra den samme Dag kan de kontraherende Stater forlange, at Sukker, der er raffineret i det forenede Kongerige og udført til deres (de kontraherende Staters) Territorier, for at kunne nyde godt af Konventionens Fordele maa ledsages af et Oprindelsescertifikat, der fastslaaer, at ingen Del af dette Sukker stammer fra et Land, der efter den permanente Kom-

missions Kendelse yder Præmier for Sukkerproduktion eller -udførsel.»

Artikel III indeholder Ratificeringsbestemmelserne. Tillægskonventionen skulde ratificeres senest inden $\frac{1}{2}$ 1908, og de Magter, som ikke til denne Tid havde ratificeret, regnes at have opsagt 1902-Konventionen fra $\frac{1}{9}$ 1908.

Meddelelsen om, at der var indledet Underhandlinger med Rusland om at tiltræde Sukkerunionen, var som nævnt den til Grund liggende Forudsætning for Sukkerkommissionens Forhandlinger. Iøvrigt drejede disse sig hovedsagelig om, for hvor langt et Tidsrum man skulde forny Konventionen, og om de engelske Garantier mod Misbrug af Englands Undtagelsesstilling i Unionen.

Oprindelig var det Tanken at forny Konventionen for et Tidsrum af fem Aar. For at formindske Tysklands Betænkeligheder ved at gaa med til den ændrede Konvention, fremsattes der imidlertid fra fransk Side Forslag om, at Overenskomsten skulde kunne opsiges efter tre Aars Forløb, hvis »Rusland mod alles Forventning« ikke indtraadte i Unionen. Fra schweizisk Side foresloges det at lade Konventionen være opsigelig fra Aar til Aar. Det franske Kompromisforslag vedtoges, idet man samtidig enedes om til sin Tid at lade den permanente Kommission afgøre, om de Omstændigheder, der skal kunne berettige en Magt til Opsigelse, foreligger. Som saadanne nævntes under Forhandlingerne: ¹⁾ at der sker en uventet stor Indførsel af præmieret Sukker til England, og ²⁾ at der eksporteres store Mængder af sukkerholdige Varer,

fremstillede af præmieret Sukker, fra England til de andre Unionsstater.

Det andet Hovedpunkt i Forhandlingerne var de engelske Garantier mod, at England blev et Transitland for Indførselen af præmieret Sukker til de andre Unionslande. Dette kunde ske, dels ved at præmieret Raasukker blev raffineret i engelske Raffinaderier og derpaa udført til et Unionsland, dels derved at præmieret Sukker i engelske Fabrikker anvendtes til Fremstilling af sukkerholdige Varer, som ligeledes udførtes til et Unionsland. Den engelske Regering var villig til at forpligte sig til at lade alt raffineret Sukker, der udføres fra England til et andet Konventionsland, ledsage af et Oprindelsescertifikat. Den engelske Delegerede afgav gentagne Gange Forsikringer om, at en betryggende Kontrol med det raffinerede Sukker lod sig føre, og at Toldvæsenet ikke vilde udlevere Certifikater uden at have den absolute Overbevisning, at det Sukker, det gjaldt, ikke var fremstillet af præmieret Sukker. Hvad derimod Sukkervarerne angik, erklærede den Delegerede, at der i England fandtes en Mangfoldighed af Sukkervarefabrikker, for hvis Vedkommende Udleveringen af Oprindelsescertifikater ikke vilde være mulig, og at Regeringen derfor ikke kunde gaa med til at udlevere Oprindelsescertifikater for Sukkervarer. Forøvrigt fastslog han, at kun meget lidt præmieret Sukker i Form af Sukkervarer vilde trænge ind i Unionsstaterne.

Mere kunde man ikke opnaa fra Englands Side, og de Delegerede erklærede sig tilfredse. Der blev udarbejdet et Udkast til de omtalte Oprindelsescertifikater, hvori der dog senere er foretaget en Rettelse,

som pointerer, at det russiske Sukker ikke — da Rusland nu hører til Unionen — falder ind under Begrebet præmieret Sukker; da Tyskland ved Overenskomst med Rusland har faaet Lov til at anvende den for præmieret Sukker fastsatte Differentialtold (se nedenfor) mod Rusland, synes man nu indenfor Sukkerunionen at være endt i en uløselig Selvmodsigelse i Opfattelsen af Begrebet »præmieret Sukker«.

Efterat Sukkerkommissionens Møder var sluttede med Vedtagelse af Forslaget til Tillægskonventionen, underkastede Medlemmerne den russiske Sukkerlovgivning og Sukkerstatistik en indgaaende Undersøgelse. Resultatet heraf var, at de sluttede sig til Planen om Ruslands Indtræden i Unionen paa Grundlag af en Begrænsning af den russiske Sukkerudførsel. De følgende diplomatiske Forhandlinger med Rusland var meget besværlige og truede en Tid med at gaa i Stykker; men ved en stærk Pression fra de interesserede Stormagter fik man omsider Rusland til at sende en Delegation til Bryssel for at forhandle med Sukkerkommissionen. Der holdtes nu Møder fra den 18/11 til den 3/12, inden man naaede et Resultat. Det gjaldt om at naa til Enighed om, hvor stor en Mængde Sukker Rusland maatte udføre til Vesteuropa. Rusland forlangte først Ret til at udføre 30 Procent af den aarlige Sukkerproduktion, der i Perioden 19⁰⁶/07 beløb sig til 1,400,000 Tons; herpaa vilde de andre Magter ikke gaa ind. Rusland tilbød at gaa ned til 28 pCt., men ogsaa dette Tilbud forkastedes, og Kommissionen var ved at gaa fra hinanden. Kommissionens Præsident, Belgieren Capelle, bragte nu et nyt Forhand-

lingsgrundlag tilveje, idet man efter hans Forslag opgav at sætte Grænserne for Ruslands Sukkerudførsel i direkte Forhold til dets aarlige Produktion. Det lykkedes omsider at overbevise Rusland om, hvor uheldige Følger en Sprængning af Sukkerunionen vilde have for dets Sukkerindustri og at faa det til at begrænse Udførselen til Vesteuropa i Tiden indtil $\frac{1}{9}$ 1913 til 1 Million Tons Sukker. Til Finland og Persien blev det tilladt Rusland at udføre, saa meget det vilde.

Det Forslag, som Kommissionen derpaa udarbejdede og vedtog, bestod af fem Artikler, hvoraf Artikel I fastslaar Ruslands Tiltræden til den ændrede Brysselerkonvention med alle dens Fordele og Forpligtelser og under de Betingelser, som de følgende Artikler indeholder. — Artikel II lyder: »Rusland bibeholder sin nuværende Told- og Skattelovgivning vedrørende Sukker, men maa ikke forøge de Fordele, der kan tilflyde Producenterne som Følge af den Maksimumspris, der fastsættes for det indenlandske Marked.« — Artikel III indeholder Bestemmelserne om Begrænsningen af Sukkerudførselen fra Rusland: Under Tilbagebetaling af Skat eller Skattefrihed, maa Udførselen for de seks Aar fra $\frac{1}{9}$ 1907 ikke overskride 1 Million Tons. Udførselsmængden skal fordeles paa de enkelte Driftsaar efter Handelens Behov, men det maa ikke overskride følgende Størrelser: for Dobbeltaaret $\frac{1}{9}$ 07 — $\frac{31}{8}$ 09: 300,000 Tons, og for de følgende Aar fra $\frac{1}{9}$ 09 — $\frac{31}{8}$ 1913: 200,000 Tons aarlig. Udførselen til Finland, til Persien (over det kaspiske Hav og Landgrænsen, men ikke gennem den persiske Havbugt) og til andre til Rusland grænsende asiatiske Lande (dog

kun ad Landvejen) med Undtagelse af det asiatiske Tyrki skal ikke medregnes i de anførte Udførselsmængder og er altsaa fri. Sammenlagte giver Maksimumsmængderne for de anførte Aar 1,100,000 Tons; men de 100,000 Tons skal drages fra det sidste Aars Kontingent, hvis Maksimum er naaet i alle de andre. — Artikel IV fastslaar, at Rusland tiltræder Unionen fra $\frac{1}{9}$ 08 og indeholder iøvrigt Bestemmelserne om Overenskomstens Opsigelse og Fornyelse. — Artikel V indeholder Ratificeringsbestemmelserne.

Kommissionens Forslag ledsagedes af en Note, hvori Ruslands Nabolande, Tyskland, Østerrig-Ungarn og Sverige forbeholdt sig Ret til ad diplomatisk Vej at træffe Bestemmelser om Beskyttelsen af det indenlandske Marked. For Tysklands Vedkommende skete dette ved en Overenskomst af $\frac{20}{1}$ 1908, hvorved det fik Ret til »foruden Toldsatsen af 18,80 Mark at anvende Differentialtolden af 8,11 francs for 100 Kilogram paa russisk Sukker, der indføres til Tyskland til Forbrug i Landet. Derved er Indførsel af russisk Sukker til Tyskland saa godt som udelukket.« *)

Konventionen blev undertegnet af Magterne den $\frac{19}{12}$ 1907. for Englands Vedkommende med det Forbehold, at det ikke tiltræder Bestemmelsen om Begrænsningen af den russiske Sukkerekспорт.

Det vilde være fristende at give en indgaaende Skildring af de Stemninger, som i Tiden fra Foraaret 1907 til det nuværende Tidspunkt har bevæget de sukkerinteresserede Videnskabsmænd, Fabrikanter,

*) Den tyske Regerings »Denkschrift« af $\frac{22}{1}$ 08 til Rigsdagen.

Landmænd, Politikere og Statsmænd i Europa. Det brogede Indtryk, en saadan Skildring maatte efterlade, vilde stærkt understrege den gamle Sætning om, hvor uhyre vanskeligt det er for den økonomiske Videnskab at fælde en nogenlunde almengyldig Dom over de politisk-økonomiske Fænomener. Noget saadant er da heller ikke for Brysselerkonventionens Vedkommende tilsigtet ved dette Forsøg paa en Redegørelse for dens Fornylse. Endnu er den første Fase i Konventionens Tilværelse ikke afsluttet, og det statistiske Materiale, hvormed en velbegrundet videnskabelig Dom maatte være underbygget, derfor ikke til Stede. Adskillige af de Meninger, som f. Eks. er udtalte om Konventionens Virkninger paa Sukkerpriserne, og hvad deraf følger, maa vistnok siges at være forhastede. Saaledes bestrider Dr. Albert Bartens*), at man kan tale om en Prisstigning som Følge af Konventionen, medens det hidtil nærmest har været en Trossætning, at Konventionen har hævet Sukkerpriserne og bl. a. bevirket, at England i de tre første Aar efter dens Ikrafttræden maatte betale ialt 6 Millioner £ mere end inden dette Tidspunkt for den samme Sukkermængde. — Et andet meget interessant Spørgsmaal, som maatte besvares ved en grundig Vurdering af Brysselerkonventionens Betydning, angaar Forholdet mellem Rørsukkeret og Roesukkeret. Under Omtalen af det engelske Sukkermarked er det foran løseligt berørt.

Til Slutning skal meddeles nogle enkelte Oplysninger om de parlamentariske Forhandlinger, som de

*) »Die deutsche Zuckerindustrie« for 11/1 1907.

afsluttede Overenskomster foranledigede i England og Tyskland, de to stærkest interesserede Stater.

I det engelske Underhus fandt en nogenlunde indgaaende Debat om Sukkerspørgsmaalet først Sted den $\frac{3}{6}$ o8, efter at Ratificeringen forlængst var foregaaet. Tillægskonventionerne behøvede ikke Parlamentets Sanktion, og Regeringen havde omhyggeligt undgaaet at debattere det politisk set lidt kildne Emne. Den sidste Dag før Parlamentets Pinseferie lod det sig ikke gøre længere, og Angriberne rykkede frem mod Regeringen baade fra venstre og højre. Det blev paa den ene Side bebrejdet Regeringen, at den ikke — saaledes som dens Medlemmer og Parti havde lovet, da de stod i Oppositionen — havde opsagt Konventionen, og paa den anden Side, at man ved at aabne Markedet for det præmierede russiske Sukker stillede Kolonierne daarligere end Udlandet.

Udenrigsminister Grey gjorde i sit Svar paa Angrebene indgaaende Rede for Regeringens Grunde til at foretrække Fornyelsen af Konventionen paa de ændrede Betingelser for en Opsigelse. De var dels af almindelig politisk, dels af økonomisk Natur: Hovedformaalet havde været at faa »Englands Havne aabnede« og faa Frihed til at modtage alt det Sukker, Udlandet tilbød; dette var opnaaet ved Tillægskonventionen af $\frac{28}{8}$ 1907. Den virkelige Indvending mod Brysselerkonventionen havde Straffeklausulen været. Afgørelsen af, hvad der var præmieret Sukker, havde været lagt i Hænderne paa en Kommission, hvor Produktionsstaternes Repræsentanter var i Flertal overfor England, der alene var Forbrugsland. Det var i Produktionslandenes Interesse at udvide Begrebet »Præmie«

saa meget som muligt, og i Englands at indskrænke det saa meget som muligt. Lidt efter lidt kunde Fler-tallet i Kommissionen trække Nettet sammen om Eng-land og tvinge det til at lukke Havnene mere og mere. Under den ændrede Konvention var denne Fare fuld-stændig fjærnet. England havde ikke paataget sig nogensomhelst Garanti for, at Sukker- importen fra Rusland ikke oversteg det Maksimum, Rusland havde bundet sig til. De engelske Havne var efter $\frac{1}{9}$ o8 fuldstændig aabne for Sukkerimporten. -- Ministeren mente, at Sukkerunionen vilde være bleven opretholdt, selv om England var traadt ud. Rusland vilde være blevet tvunget ind i den i hvert Tilfælde, og Forholdene vilde derefter være blevne langt ugunstigere for England end nu. — Udtræden af Unionen vilde desuden have givet Signalet til en almindelig økonomisk Krig med Ud-landet, en Krig, som Regeringen ikke ønskede at fremkalde.

Det radikale Medlem, der havde angrebet Rege-ringen, svarede, at »fra Begyndelsen til Enden var Konventionen Frihandelsmændene for- hadt«; Ministeren argumenterede nu ud fra »fair trade«-Princippet, som han før selv havde været Mod-stander af.

I Tyskland voldte det Regeringen et ikke ringe Besvær at faa Rigsdagens Samtykke til Konventioner-nes Ratificering. Paa Grund af Forhandlingerne med Rusland blev de tre Overenskomster først paa et meget sent Tidspunkt forelagt Rigsdagen, og en For-længelse af Ratificeringsfristen var nødvendig. Rege-ringen motiverede sin Tilslutning til Konventionerne,

dels med den tidligere nævnte Beregning, hvorefter Rusland vilde være i Stand til at udføre 1,250,000 Tons Sukker i Perioden $\frac{1}{9}$ 08— $\frac{31}{8}$ 1913, saaledes at den fastsatte Begrænsning til 1 Million Tons havde en virkelig Betydning, dels ved at paapege, at den trufne Ordning frembød et mindre Onde for den tyske Sukkerindustri end Unionens fuldstændige Opløsning.

Paa Rigsdagen blev Tilslutningen til Konventionerne koblet sammen med Sukkerindustriens gamle Krav om en Nedsættelse af Sukkerskatten fra 14 til 10 Mark pr. 100 Kilogram. Først efter megen Besvær lykkedes det at naa til et Kompromis med Regeringen, som paa Grund af Rigets fortvivlede Finansforhold ikke turde gaa med til Skattnedsættelsen. Kompromis'et bestod deri, at Rigsdagen vel samtidig med, at den billigede Konventionerne, vedtog en Lov, der nedsætter Sukkerskatten med de 4 Mark fra $\frac{1}{4}$ 1909, men Nedsættelsen træder kun i Kraft, hvis der til den Tid er vedtaget Love, som tilsigter at skaffe Riget forøgede Indtægter til et Beløb af 35 Millioner Mark. Hermed er Nedsættelsen gjort meget problematisk.

Den $\frac{31}{3}$ 1908 sluttedes Fristen for Overenskomsternes Ratificering, og paa dette Tidspunkt havde alle de kontraherende Magter med Undtagelse af Italien ratificeret. Italien blev der tilstaaet en yderligere Frist af tre Maaneder til at beslutte sig i. Med de Ratifikationer, som er sket, træder Konventionerne af $\frac{28}{8}$ 1907 og $\frac{19}{12}$ 1907 i Kraft fra den $\frac{1}{9}$ 1908. Italien hører nemlig til de Lande, der indtager en Særstilling indenfor Unionen, og hvis Tilslutning derfor ikke udfordres til dens fortsatte Be-

staaen. Det er optaget i Konventionen, skønt det yder Præmier til Sukkerproducenterne, men maa til Gengæld ikke udføre Sukker. Det har nu under Forhandlingerne om Fornyelsen af Konventionen forsøgt at faa de andre Magters Tilladelse til at blive i Unionen og dog udføre en mindre, begrænset Mængde Sukker; men Tyskland har modsat sig denne Fordring. Det er derfor ret tvivlsomt, om Italien fornyer sin Tilslutning til Konventionen.

Juni 1908.